

מ"ת 18260/11/18 - נביל מסאלחה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 18260-11-18 מדינת ישראל נ' מסאלחה(עציר)

בפני
המבקש
כבוד השופט דניאל קירס
נביל מסאלחה (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד ראפי
מסאלחה

נגד
המשיבה
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל שלוחת תביעות
נצרת צפון מר צהל שמו, מתמחה

החלטה

1. המדינה הגישה בקשה לעצור את הנאשם עד לתום ההליכים נגדו. הסנגור הנכבד הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בשני סייגים; בהחלטה מיום 14.11.2018 עמדתי על סייגים אלה; קבעתי כי מתקיימת עילת מעצר; קבעתי, כי מאחר והסנגור טען לחלופת מעצר בעיר נצרת ללא כל פירוט, ללא הצגת כתובת או משמורן מוצע, אין לומר שהוצגה חלופת מעצר. על כן הוריתי על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, כאשר אם יעלה בידו להציג חלופת מעצר באופן מפורט וראוי, שמורה זכותו לפנות בבקשה לעיון חוזר ללא התקיימות התנאים בסעיף 52 לחוק המעצרים.

2. בו ביום הגיש הנאשם בקשה כזו לעיון חוזר. בישיבה נוספת שהתקיימה אף היא בו ביום, הוצגה חלופת המצער המוצעת ונחקרו 4 משמורנים מוצעים.

3. המדינה טוענת כי יש לעצור את הנאשם עד לתום ההליכים נגדו, ולחלופין כי יש להורות על תסקיר מעצר. הסנגור הנכבד אינו מעוניין בתסקיר, וטוען כי יש להורות על שחרור הנאשם לחלופת מעצר ללא תסקיר.

4. הגעתי למסקנה שאין מקום להורות על שחרור הנאשם ללא תסקיר, וכי יש להורות על עריכת תסקיר.

5. אין מחלוקת בענין ראיות-לכאורה לכך שהנאשם תקף את המתלונן. הנאשם הסתייג מהטענה שקיימות ראיות-לכאורה לכך שהוא עשה זאת באמצעות חפץ חד כנטען בכתב האישום. הסנגור טען כי לא נגרם למתלונן אלא שתי שריטות, ואילו הפניתי בהחלטה מיום 14.11.2018 לתיעוד רפואי בענין המתלונן בו נכתב כי ישנו בכתף ימין "סימן דקירה". באותה החלטה קבעתי כי אמנם קיימות ראיות-לכאורה לכך שהנאשם תקף את המתלונן בחפץ חד, ולכך שמדובר במשעה דקירה בחפץ חד.

6. אין להורות על מעצרו של אדם אלא אם אין בחלופת מעצר כדי לאיין באופן ראוי את תכלית המעצר. אולם

בעניינינו טוענת המדינה כי מדובר בסכסוך "חריף עמוק", ועל-פי חומר שבתיק, כך אמנם נראים הדברים. על-פי אותו חלק של הראיות-לכאורה לו הסכים הנאשם מלכתחילה, הוא הגיע לבית הקפה בו ישב המתלון ואמר לו "אני מזמן הייתי אמור לטפל בכך, ואל תדאג אני עוד אטפל בכך בזמן הקרוב. כננתי לכרסם לך את הברכיים ולהוריד לך את הרגליים עד שלא תראה את הרגליים שלך ולא תוכל ללכת על הרגליים בכלל", ולאחר שהנאשם הוצא מהמקום הוא חזר כאחוז אמוק ותקף את המתלון. וכאמור, קבעתי כי אכן קיימות ראיות-לכאורה לכך שמדובר היה בתקיפה בחפץ חד תוך דקירתו של המתלון.

7. המתלון הוא עורך-דין. בכתב האישום נטען כי בתחילת האירוע, אחי הנאשם ניהל דין ודברים עם המתלון על תביעה אזרחית שהגישה המתלון נגד דודי של הנאשם ואביו. והסנגור טען לפני ההחלטה הנזכרת לעיל מיום 14.11.2018, כי מעולם לא היתה תביעה אזרחית שכזו. בהחלטה הנזכרת, קבעתי כי למרות שלא נמצאה בתיק ראיה חיצונית לטענה בענין תביעה אזרחית שהגישה המתלון נגד דודי של הנאשם ואביו, המתלון טען בחקירתו כי הוא תבע את דודי הנאשם, והנאשם עצמו מסר בחקירה "אני יודע שהוא מייצג מישהו נגד אבא שלי" (פס' 4 להחלטה מיום 14.11.2018). לעניינינו - ענין מידת המסוכנות של הנאשם כלפי המתלון - מה לי אם המתלון באמת הגיש תביעה אזרחית נגד דודי של הנאשם ואביו; אם, כטענת המתלון בחקירתו, התביעה שהוא הגיש היתה תביעה נגד דודי הנאשם (בלבד); או אם, כטענת הנאשם עצמו בחקירתו, המתלון "מייצג מישהו נגד אבא שלי". לפי כל אחת מחלופות אלה, לרבות זו לשיטת הנאשם עצמו, קיימות ראיות-לכאורה לכך שישנו סכסוך עדכני בין המתלון כמייצג (או כצד) לבין מאן דהו במשפחת הנאשם, אשר הביא את הנאשם לבשר למתלון כי יטפל בו בזמן הקרוב, תוך כרסום ברכיו, הורדת רגליו עד שלא יראה את רגליו ולא יוכל ללכת עליהן, והביא אותו לאחר מספר דקות לכך שדקר את המתלון בחפץ חד. הראיות-לכאורה מצביעות על מסוכנות בלתי מבוטלת במסגרת סכסוך שורר, בלתי-פתור, שאינו נחלת העבר.

8. הסנגור הפנה לשתי החלטות שיצאו תחת ידו של מותב זה, בענין נאשמים בעבירת פציעה כשהעברין מזוין שוחררו לחלופת מעצר ללא תסקיר. ב-מ"ת (נצ') 47648-09-16 **מדינת ישראל נ' אמארה (עציר)** (26.9.2016) (להלן: ענין **אמארה**), מדובר היה, מבלי שבכך יש להקל ראש כמובן, בפציעה לא של יעד התקיפה אלא בשני אנשים בלתי מעורבים, בכך שאחד מהם סבל מחתך בכתף. זאת, להבדיל מעניינינו, בו יעד התקיפה, המתלון, נפצע בידי הנאשם, ולא אך נחתך על ידו, אלא נדקר על ידו. ועוד: בענין **אמארה**, בעת הבקשה למעצר עד תום ההליכים, כבר הוסדרה סולחה בין הניצים שם (שם, פס' 7). הסנגור הפנה בנוסף ל-מ"ת 59011-05-18 **מדינת ישראל נ' מרואת (עציר)** (6.6.2018) (להלן: פרשת **מרואת**). בהחלטה מאוחרת יותר בפרשת **מרואת**, (החלטה מיום 14.6.2018), הנאשם שם אמנם שוחרר לחלופת מעצר ללא תסקיר. אולם כפי שהובהר באותה החלטה מאוחרת, באותה פרשה הדוקר-לכאורה במברג אמנם יצא מפתח ביתו כאשר חפץ ארוך הנחזה למברג הוסתר בגרבו; אולם הוא עשה זאת לאחר ששלושה אנשים השייכים לצד השני לסכסוך שם קראו לו לצאת החוצה, והוא לא יצא בתקיפה, אלא הוא שלף את החפץ החד ודקר באמצעותו רק לאחר שהצד השני החל באלימות ודחף אותו (פס' 5 לאותה החלטה). ועוד: גם בפרשת **מרואת** כבר הוסדרה סולחה בעת שהנאשם שם שוחרר, להבדיל מעניינינו, בו מדובר כאמור בסכסוך עדכני, בו יוזם האלימות הפיזית לכאורה היה הנאשם, אשר אף השמיע איום להוציא מכל פעולה את רגלי המתלון.

9. לאור האמור לעיל, הגעתי למסקנה שאין מדובר בעניינינו במקרה שעל פניו ראוי לחלופת מעצר (בש"פ 478/12 **אל אעסם נ' מדינת ישראל**, פס' 18 (23.1.2012)), ושקילת חלופת מעצר מצריכה עריכת תסקיר. אני מורה על עריכת תסקיר מעצר בעניינינו של הנאשם.

10. הדיון נדחה ליום 17.12.2018 בשעה 12:00.

11. המשיב יובא באמצעות שב"ס.

12. המזכירות תמציא העתק החלטה זו גם לשירות המבחן ולשב"ס.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ט, 19 נובמבר 2018, בהעדר
הצדדים.

דניאל קירס, שופט